

kan genkende, og som desværre også er gælden-
de på store dele af det offentlige arbejdsmarked.

Det er svært at forstå, at der 28 år efter lige-
lønnen og dermed en udbredelse af det syn, at
både mænd og kvinder besidder en række unik-
ke ressourcer, stadig er så få ledere af det kvin-
delige køn i topchefstillinger og danske bestyrel-
ser. Det er paradoksalt, at selv om tendensen i
ledelse jo faktisk går i retning af at lægge vægt
på mere feministiske sider, som f.eks. at være
lyttende, opmærksom og menneskelig, afspejler
det sig ikke i ansættelsen af den ægte vare, altså
kvindelige ledere.

Som SF påpeger, er det ikke kun et spørgsmål
om tal, men i høj grad et spørgsmål om kultur
og holdninger til både ledelse, arbejdsliv og kar-
riere, der skal ændres. Det stadig mere kønsop-
delte arbejdsmarked spiller en rolle, og statistik-
kerne fortæller, at kvinder og mænd i store træk
stadig vælger forskellige uddannelser. Det er
der mange gode grunde til, men det er vigtigt at
sikre, at den enkelte vælger efter talent og lyst
og ikke efter køn og tradition.

Arbejdet fylder forskelligt i vores liv. Det er
vigtigt, at både kvinder og mænd kan udfordres
og dygtiggøre sig i samarbejde med andre, men
det er netop her, at kønsforskellene ofte sætter
sig igennem. Det er stadig sådan, at flere kvin-
der end mænd henter deres primære identitet i
familielivet, mens mændene henter den i ar-
bejdslivet.

Det skal være den enkeltes ret at vælge, men
det er en politisk opgave at sikre, at der er lige
muligheder for at vælge, hvor man lægger sit
engagement. En barselslovgivning, der skaber
unødigt kaos på arbejdsmarkedet og sætter
kvinderne uforholdsmæssigt langt tilbage i de-
res karriere og muligheder for efteruddannelse,
er set med Socialdemokraternes øjne f.eks. ikke
særlig hensigtsmæssig i denne sammenhæng.

Vi skal ikke styrke den opfattelse, at man er
en bedre arbejdskraft, jo mere man opholder sig
på arbejdspladsen. Ligestilling er ikke en kamp
om, hvem der bedst forsømmer familien, men vi
skal fremme fokus på lige muligheder for begge
køn.

I vores øjne kan en af måderne at gøre dette
på være at indgå frivillige aftaler med f.eks.
virksomheder, fagforeninger og organisationer
om at sætte klare pejlemærker for at sikre, at
kvinder kommer ind i flere bestyrelser og i an-
dre ledende stillinger.

Vi er enige i, at dette vil være et klart signal til
erhvervslivet om at tage denne problemstilling

alvorligt, samtidig med at de virksomheder, der
rent faktisk har taget teten i form af indgåelse af
aftaler, vil kunne få den fornødne fortjente op-
mærksomhed.

Derfor vil vi gerne være med til at bakke op
om, at ligestillingsministeren tager sådanne ini-
tiativer med det mål at fremme endnu flere
kvinders muligheder for at komme til tops i
dansk erhvervsliv og måske dermed være med
til at fremme mangfoldigheden på arbejdsmar-
kedet og udnyttelsen af hidtil uudnyttede res-
sourcer.

Socialdemokraterne kan støtte forslaget.

Kl. 12.50

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Louise Frevert som ordfører.

Louise Frevert (DF):

Indrømmet, det lyder vældig forjættende, hvis
man kunne have en ligelig fordeling af mænd og
kvinder på topposter, i bestyrelser og i organisa-
tioner, men det virkelige billede ser ikke sådan
ud.

Derfor har Dansk Folkeparti en vis sympati
for intentionerne i forslaget, nemlig at der skal
flere kvinder i toppositioner, på topposter både i
organisationer og i virksomheder samt i forsker-
stillinger på universiteterne. Men vi mener ikke,
at det er den lovgivningsmæssige vej, vi skal gå
for at opnå de resultater.

Vi vil medgive, at det er meget ringe, at der er
så få kvinder på topposter samt i de store virk-
somheders direktioner. Det ved vi også fra kom-
munalt regi, hvor direktionerne er absolut
mandsdominerede. Men pointen må være, som
forslagsstillerne også skriver, at det er mænds og
kvinders egen selvforståelse, der skal til revisi-
on.

Gennem 1980'erne og 1990'erne havde vi god
fod på ligestillingspolitikken, og det er Dansk
Folkepartis klare overbevisning, at vi er nået
meget langt, men man kan nå længere. Hvordan
gør vi det? Det gør vi ved at få medlemsorgani-
sationer og arbejdspladser til at skabe en givtig
kultur for at dyrke mænds og kvinders dygtig-
hed i stedet for at fokusere på kønnet som et go-
de.

Det er ude i marken, slaget skal stå, og ikke
lovgivningsmæssigt. Det vil være en sovepude
at lovgive om særbehandling af det ene eller det
andet køn, der må kunne medføre, at nogle ar-
bejdspladser ville føle sig nødsaget til at ansætte
en kvinde på en toppost, selv om personen ikke